

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację M. W. od wyroku Sądu Okręgowego w G., Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 kwietnia 2014 r., oddalające jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 7 maja 2013 r. o odmowie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym ze wskazaniem, że nie spełniła warunku co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zatrudnienie na kolei wykonywane w okresie od dnia 2 sierpnia 1982 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. w przedsiębiorstwie P. [...] w T. Sp. z o.o. jako konduktor, kierownik pociągu, sprzątacze obiektów kolejowych i starszy kierownik pociągu zostało zaliczone do dnia 1 stycznia 1999 r. bez zastosowania art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

W skardze kasacyjnej M. W., zarzucając naruszenie art. 184 w związku z art. 43 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez zaliczenie okresu zatrudnienia na kolei w niższym wymiarze, niż wynikający z art. 43 ust. 2 ustawy, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie jej prawa do emerytury, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Jako przyczynę przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała oczywistą zasadność zarzutu naruszenia art. 43 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym „każdy rok zatrudnienia na kolei na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, w drużynach konduktorskich oraz na stanowiskach manewrowych lub ustawiaczy liczy się jako 14 miesięcy zatrudnienia na kolei”.

Organ rentowy wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wywiodła, że zaskarżony wyrok oczywiście narusza art. 43 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymagało wykazania – odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych – że wadliwe niezastosowanie tego przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Takiego rodzaju naruszenie nie zostało wykazane, a za trafnością zaskarżonego orzeczenia przemawia stanowisko zajęte w uchwale Sądu Najwyższego dnia 4 grudnia 2013 r., II UZP 7/13 (OSNP 2014 nr 4, poz. 57).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).